

nepochybil v právním posuzování sporné věci uznáv, že žaloba je promlčena, a čítav šestiměsíční lhůtu čl. 349 obch. zák. ode dne, kdy zboží bylo vypraveno z Duchcova. Žalobkyně buduje na tom, že továrna žalované v Duchcově nemá býti považována za místo plnění, jelikož vyplývá prý z jejího dopisu ze dne 24. listopadu 1920 (jmenovitě), že zboží bylo určeno pro Itálii, že mělo tam býti vypraveno, a že nebylo ujednáno nějaké místo určité jako místo plnění. Ale nehledíc k tomu, otázka místa plnění je úplně nerozhodnou pro posouzení, zda je žalobní nárok promlčen, poněvadž promlčecí lhůtu sluší počítati ode dne dodání zboží, což prý znamená, že teprve od času, kdy zboží došlo na místo určení a příjemce měl možnost jím disponovati a si je prohlédnouti. Právní zásady tyto nejsou v podstatě nesprávnny. Dodání (»Ablieferung« čl. 349 obch. zák.) nelze stotožňovati ani s plněním (»Erfüllung«) ani s odevzdáním (tradicí). Zboží je dodáno kupujícímu, když nabyt nad ním dispoice, nebo když mu aspoň dána byla možnost se zbožím disponovati a je dle čl. 347 obch. zák. bez odkladu po dodání zkoumati. Pro otázku promlčení žaloby dle čl. 349 obch. zák. není rozhodujícím místo a čas plnění. Otázka tato není úplně rozjasněna ani v odvolacím rozsudku ani v dovolacím sdělení. Z obou jich plyne, že považují místo plnění za totožné s místem dodání. Ale přece odvolací soud podle svých zjištění správně určil místo dodání, (arci místem plnění je nazvav), že totiž tímto místem byla továrna žalované v Duchcově, ze které »dodávka diti se měla,« poněvadž žalobkyně zmocnila firmu Sch., aby provedla z toho místa výpravu zboží, poněvadž přikázala žalované, aby se řídila poukazy jí zmocněné firmy, poněvadž i žalovaná zboží této firmě tam také odevzdala, a poněvadž žalobkyně vubec nikde neuvedla jiného místa dodání. Tím okamžikem, kdy zboží bylo v továrně žalované v Duchcově zmocněnou firmou Sch. převzato, nabyla nad ním žalobkyně dispoice, a žalovaná takto disposici ztratila, a nejen že žalobkyně dispoice nad sporným zbožím nabyla, ona jím také dle zjištění odvolacího soudu disponovala, poněvadž podle zjištění žalované přikázala, by se řídila dle poukazu zmocněné firmy zasilatelské, která jí, žalované, dá potřebné instrukce zasilací a odevzdá nutné listiny dopravní. Že by se něco stavělo žalobkyni do cesty, aby nemohla zboží dle čl. 347 obch. zák. v továrně žalované v Duchcově při jeho dodání prozkoumati, nebylo ani tvrzeno, ani dokázáno. Odvolací soud správně vyslovil, že nelze použití v tomto případě čl. 344 a 345 obch. zák., poněvadž místem dodání byla továrna žalované v Duchcově, kde zboží převzal a jím dále jménem žalobkyně disponoval její zmocněnec firma Sch.

Čís. 2459.

Koupil-li zmocněnec kupitelův zboží, jež viděl, avšak neprohlédl, neručí prodatel ani za vadu zjevnou.

Kupitel nese nebezpečí zkázy zboží ode dne, kdy měl zboží odebrati, třebaž nebyl prodatelem o odebrání upomenut.

(Rozh. ze dne 4. dubna 1923, Rv I 1182/22.)

Žalovaný koupil od žalobce tuřín a měl jej odebrati dle úmluvy dne 2. ledna 1920, neodebral ho však tohoto dne. V době prodeje byl tuřín

namrzlý, což zástupce kupitelův věděl. Proti žalobě o zaplacení kupní ceny namítl žalovaný, že tuřín byl zmrzlý. **Procesní soud** **prvé stolice** žalobu zamítl, **odvolací soud** jí vyhověl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Že tuřín byl zmrzlý, byla vada zjevná, poněvadž zmocněnec žalovaného ji musel objeviti při obyčejné pozornosti, jakou od nakupovače zeleniny lze žádati (čl. 282 obch. zák.), neboť bylo lze ji zjistiti pouhým rozkrojením košťálů. Podle Šu 928 obč. zák. ručí ovšem prodatel i za vady zjevné, když přislíbil, že věc jest vad prostá. Kdyby zmocněnec žalovaného byl upustil od prohlídky zboží proto, že ho žalovaný ujistil, že tuřín není zmrzlý, nýbrž jen namrzlý, ručil by žalobce za tuto vadu. Dle zjištění odvolacího soudu se však věc tak neměla. Zmocněnec žalovaného viděl tuřín a koupil jej. Poznámka, že tuřín jest namrzlý, byla připojena na žádost žalobcovu, by byl uchráněn výtky, že prodal zboží mrazem porušené za zdravé. Jest tedy správným úsudek odvolacího soudu, že ona poznámka nemá významu záruky, že tuřín jest jen namrzlý a ne zmrzlý. Že snad žalovaný, nevěda, jak k ní došlo, přikládal jí takový význam, na tom nesejde, rozhoduje tu dle Šu 1017 obč. zák., že jeho zmocněnec věděl, co znamená. Podle ujednání mělo zboží býti odebráno 2. ledna 1920. Dle Šu 1048 obč. zák., jehož jest dle posledního odstavce čl. 345 obch. zák. i zde použití, nese od tohoto dne žalovaný jako kupitel nebezpečí, kterým bylo zboží postiženo. Lhostejno jest, že žalobce snad neupomínal žalovaného, by zboží odebral; nebezpečí stihalo by žalobce jen, kdyby byl s odevzdáním zboží prodléval. Poněvadž bylo odvolacím soudem zjištěno i to, že žalobce nezavinil zkázu zboží nedbalým uschováním, jest výtku neodůvodněna, že věc nebyla druhou stolicí po právní stránce správně posouzena.

Čís. 2460.

Pokud sepis protokolu u železničního úřadu možno považovati za reklamaci.

I pro uplatňování nároku z poškození zboží, jež nastalo po vydání nákladního listu a podpisu listovky, avšak před skutečným předáním zboží, platí jednorroční lhůta Šu 98 žel. dopr. ř., leč že by se bylo poškození stalo úmyslně.

(Rozh. ze dne 4. dubna 1923, Rv I 1297/22.)

Pro žalující firmu byly zaslány dráhou stroje, jež dne 28. května 1919 po předání nákladního listu příjemci při dopravě vagonu k vykládce byly poškozeny. Skutková podstata sepsána byla dne 5. června 1919. Žalující dala stroje opravit a, obdrževši je dne 14. dubna 1920, oznámila dne 4. listopadu 1920 dráze výši nákladu na opravu a, když žalovaná náhradu odmítla, domáhala se jí žalobou, již **procesní soud** **prvé stolice** vyhověl, **odvolací soud** jí zamítl. **Důvody:** Právem vytýká odvolatelka rozsudku **prvé stolice** nesprávně